

trakten mellem en skole og den pågældende kommunes skoleforvaltning at se. Jeg skal love for, det var en detaljeret kontrakt.

Nu skriver vi altså her så at sige en standard-model for, hvordan kommunen kan tage fat i disse ting. Jeg er sikker på, at masser af kommuner vil gøre meget mere, end vi skriver. Vi har noteret et minimum, og så skal det ikke skille os ad, hvad Skole og Samfund har sagt. De har forsvaret elevplanerne, det er det, der er afgørende. Jeg står ikke med deres skrivelse her.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ministeren. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører i anden runde.

Margrethe Vestager (RV):

Når jeg tager ordet i anden runde, så er der flere grunde til det. En grund er, at den taletid, som gives til et almindeligt lovforslag af den her type, slet ikke kan rumme det, som det er værd at sige i en situation som den, vi i dag står i.

Jeg forstår sådan set godt det lethedens tonefald, som har præget ordførerne og ministeren, hvad angår det forlig, der er bag den lovgivning, som vi behandler i dag. Sådan tror jeg også at jeg ville gøre.

Jeg forstår så ikke helt den arrogance, som man forholder sig til lærernes bekymringer med. Som ministeren sagde, skal man se lærernes bekymringer som noget, der for en sikkerheds skyld bliver givet udtryk for, hvorimod det er nogle andre, der skal bekymre sig for børnene.

Jeg må indrømme, at jeg synes, det er en ganske særlig måde at forholde sig til at have en diskussion og en dialog om så væsentlige forandringer i folkeskolen på, at man henviser det til noget, som skal siges for en sikkerheds skyld, hvorimod nogle andre tager hensynet til børnene. Det synes jeg på en eller anden måde er ret respektløst over for de mennesker, som skal være hverdagens virkeliggørere af det, som er forligets indhold, at man henviser det til noget, som skal siges for en sikkerheds skyld, men at man snart vil indse, hvad det er, der er det givende.

Når man må se med meget større alvor på det her end det, som ordførerne giver udtryk for, så er det, fordi tingene hænger sammen. Der er en klar linje i de ændringer, som er lavet i folkeskolelovene fra 2001 og til i dag. Det er ændringer, som i enhver forstand indebærer, at statens styring af skolen bliver kraftigere.

Det her med, at man jo har tillid til det, er så tomt, at det runger næsten lige så meget, som det gør i denne sal, hvor der stort set ikke er nogen tilbage, og hvor vi nærmer os kl. 23.30. Det hænger jo sammen med, at den måde, man har konstrueret det på, gør, at testene kommer til at stå helt centralt i lærerens arbejde, fordi testene bliver helt centrale i vurderingen af, om skolen lykkes, fordi testene bliver helt centrale i kommunens vurdering af, om skolen lykkes, og fordi kommunens vurderinger skal kunne sammenlignes på tværs hen over kommuner.

Det kan være, det er en detalje i det store billede, og det er det, men den er måske meget illustrativ. Regeringen og det herskende flertal nedlægger Grundskolerådet. I stedet vil man lade sig rådgive af et ministerudpeget trekløver. Alle andre kan udtale sig i bilag til trekløverets råd. Så meget for dialogen, så meget for en folkeskole, der er bundet op i en konsensus og i en forståelse af, hvad det kræver at have en folkeskole og ikke bare en regeringskole.

Derfor må man nok sige som udgang på den her debat, at uanset besværgelserne, uanset beroligelserne, uanset fortællelserne og uenigheden blandt regeringspartierne så får vi en regeringskole, der er præget af, at læreren skal give kundskaber og bruge statens test til at tjekke, om færdighederne er indlært, og om testene kan gennemføres, og at tiden bruges på papir.

KL 23.25

Egentlig tror jeg ikke, at PISA-resultater eller OECD-undersøgelser er den egentlige grund til, at de her lovforslag er fremsat. PISA og OECD er brugt i iscenesættelsen af et billede af en skole, der kræver en stærk hånd, statslige test og kontrol, og grunden er, at det herskende flertal vil have en anden skole, og det er så det, det får.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det fru Majbrit Berlau som ordfører i anden runde.

Majbrit Berlau (EL):

Jeg tager ordet her i anden runde, fordi jeg synes, at denne debat efterlader en række spørgsmålstegn, som jeg egentlig ikke synes vi kan være tjent med, når vi snakker om den danske folkeskoles fremtid.

Jeg synes, at denne debat bærer præg af, at der efterlades spørgsmålstegn om, hvordan den formålsparagraf, der lægges op til, i virkeligheden skal fortolkes. Er det Dansk Folkepartis fortolkning, er det Socialdemokratiets fortolkning,